

ADA CASTELLS

Ernest Farrés

Poeta

El poeta és present a les llibreries per partida doble i amb dos títols impossibles de recordar: *Blitzkrieg* (Meteora) i *Els efectes imprevisibles dels camps magnètics* (Labreu). Són dos poemaris molt diferents en la forma, però tenen la marca Farrés: una voluntat fèrria de crear des de la llibertat i una militància poètica que el porta a fer servir tot tipus de llenguatges per parlar des de la perplexitat

FOTO: JOSEP LOSADA

A.C. Per aquelles coses del món editorial, en poc temps publiques dos poemaris. L'exercici és gairebé obligat: ens en fas una comparació?

E.F. En l'àmbit temàtic són més semblants del que em pensava. *Els efectes imprevisibles dels camps magnètics*, que si vols li podem dir l'*EICM*, té poemes molt curts, de versos trisíl·labs. És un tipus de poesia més decantada cap al joc lingüístic, però jo volia que es pogués llegir com un discurs no estrany. El resultat em va satisfer plenament. I el *Blitzkrieg*...

A.C. ...Perdona que t'interrompi, però mira que ets punyeter amb els títols.

E.F. Mira, jo parteixo de la base que la poesia és minoritària i això fa que puguis posar el títol que et doni la gana. Si fes *best-seller* per al públic massiu, ja hauria de buscar un títol comercial, però aquí puc fer títols *épatants*, aquesta és la meua premissa.

A.C. Continua, si us plau.

E.F. Amb *Blitzkrieg* vaig reprendre el tipus de mètrica amb vers més llarg i que dona uns poemes si vols més narratius, amb més contingut. Vaig estar fent infinitat de poemes vinculats amb la fi d'una època i sobre la sensació de la crisi de la cultura, de la llengua, dels valors, del model de societat, i de tot aquest gruix de poemes, trenta són els que han sortit publicats.

A.C. La tria va ser per emfasitzar aquest sentit temàtic?

E.F. Triar i ordenar és una tasca titànica i un no està mai content del tot amb el resultat. T'edites a tu mateix i fas una *escabetxinada* considerable per deixar el que consideres essencial.

A.C. Però a *Blitzkrieg* hi ha una voluntat de missatge.

E.F. El vaig escriure fa uns tres anys i anava orientat a expressar la perplexitat d'un català del segle

XXI enfront dels trasbalsos, dels canvis sobtats, de la metamorfosi que estava experimentant la nostra vida tant en l'àmbit personal com en el social. Ara que estem instal·lats a l'epicentre d'aquesta crisi ha adquirit més actualitat.

A.C. En canvi, l'*EICM*, és més íntim.

E.F. Sí, més terapèutic, com un intent de sotmetre'm al rigor del llenguatge i de la mètrica per crear imatges de vegades sorprenents i raríssimes.

A.C. T'has sentit encotillat?

E.F. No gens. Va ser un plaer molt gran descobrir que podies acotar el diccionari infinit de la llengua catalana amb versos de tres síl·labes i donar-li un sentit poètic. Vaig establir abundants combinacions que sense aquest rigor mètric no se m'haguessin acudit mai.

A.C. Què dius amb la poesia que no pots dir en la vida?

E.F. En poesia he de poder dir

tot el que podria dir en qualsevol altre gènere. La idea, bastant clàssica, de la poesia com a jo líric, dels sentiments, ja no té cap sentit. Ha de ser un gènere que permeti explicar al poeta allò que vulgui i com vulgui, amb el punt vista i amb el lèxic que vulgui.

A.C. Però aleshores, què fa que el resultat de tot plegat sigui la poesia?

E.F. Crec que és que l'ordenació de les paraules i les idees difereixen ostensiblement d'un discurs col·loquial, però, en canvi, el lector té la impressió que és natural. Si agafes els poemes, veus que estan plens de jocs lingüístics, de recursos típics de la poesia, de repeticions...

A.C. Com quan escrius: "Si guem francs: la paraula / del poeta és paraula / objectivada, el jo / del text no té per què / coincidir amb el jo / real, la poesia / és un manyoc de ratlles / envoltades de blanc".

E.F. Mira, si fessis una anàlisi

estructuralista et sortiria el següent diagnòstic: hi ha hagut un laboratori on s'han agafat peces i s'han ajuntat com un collage i el resultat és un poema.

A.C. Has estat traduït a l'anglès als Estats Units, a Graywolf Press, i per Carcanet a Anglaterra i, al damunt, vas tenir una bona crítica i et van demanar poemes a diverses publicacions d'aquell àmbit tan poc obert a altres llengües, però a casa continues sent un veritable desconegut.

E.F. Sí, però jo ja sé en quina categoria jugo. Tot això del reconeixement m'és tan indiferent que cauries de cul. Escric poesia perquè és un gènere que em permet expressar-me amb total llibertat. Mai podré pagar-li a la poesia que m'hagi fet el favor de ser com és. Tota la resta, diners, fama... és una rucada fins i tot plantejar-s'ho. Si és bo, acabarà agradant malgrat un mateix. Tota la resta, és fer volar coloms.

A.C. *Chapeau.* *